# A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2009. december 15.*

A C-294/05. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2005. július 20-án

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Ström van Lier, P. Dejmek és G. Wilms, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Svéd Királyság** (képviselik: A. Kruse és A. Falk, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: svéd.

támogatják:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviseli: M. Lumma, meghatalmazotti minőségben),

a **Finn Köztársaság** (képviseli: J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben),

a **Dán Királyság** (képviseli: J. Molde, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits és C. Toader tanácselnökök, C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (előadó), M. Ilešič, J. Malenovský és U. Lõhmus bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. november 25-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2009. február 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően

meghozta a következő

## Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetlevelével annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Svéd Királyság – mivel elmulasztotta az 1998. január 1-je és 2002. december 31. között a hadianyagok, valamint a kettős, katonai és polgári célt szolgáló eszközök behozatala után be nem szedett saját források megállapítását és megfizetését, valamint elmulasztotta azon késedelmi kamat megfizetését, amely azért vált felszámíthatóvá, mert a fent említett saját forrásokat nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére – a 2000. május 31-ig tartó időszak tekintetében nem teljesítette az 1996. július 8-i 1355/96/Euratom, EK tanácsi rendelettel (HL L 175., 3. o.) módosított, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 155., 1. o.; a továbbiakban: 1552/89 rendelet) 2. és 9–11. cikkéből, ezen időponttól pedig a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 169. o.) ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

## Jogi háttér

### *A közösségi szabályozás*

2 A Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 1988. június 24-i 88/376/EGK, Euratom tanácsi határozat (HL L 185., 24. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet,

1. kötet, 176. o.), valamint az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 1994. október 31-i 94/728/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 293., 9. o.) 2. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A Közösségek költségvetésében saját forrásnak számít a következőkből származó bevétel:

[…]

b) a közös vámtarifa szerinti vámok és egyéb vámok, amelyeket a harmadik országok tekintetében a közösségek intézményei már megállapítottak vagy meg fognak állapítani, illetve az Európai Szén- és Acélközösséget létrehozó szerződés hatálya alá tartozó termékekre kiszabott vámok;

[…]”

3 A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Közösségi Vámkódex) 20. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Vámtartozás keletkezésekor a jog szerint fizetendő vám az Európai Közösségek Vámtarifáján alapul.

[…]

(3) Az Európai Közösségek Vámtarifája magában foglalja:

a) a Kombinált Nómenklatúrát;

[…]

c) a Kombinált Nómenklatúra által felölelt, az árura általában alkalmazható vámtételeket és egyéb teherelemeket, azaz:

– a vámokat,

[…]

d) az azokban a megállapodásokban szereplő preferenciális tarifális intézkedéseket, amelyeket a Közösség kötött bizonyos országokkal vagy országcsoportokkal, és amelyek preferenciális elbánás nyújtásáról rendelkeznek;

e) egyes országokra, országcsoportokra vagy területekre vonatkozóan a Közösség által egyoldalúan elfogadott preferenciális tarifális intézkedéseket;

f) egyes árukra felszámítható behozatali vámok alóli mentességről vagy kedvezményről rendelkező autonóm vámfelfüggesztő intézkedéseket;

g) egyéb közösségi jogszabályok által megállapított egyéb tarifális intézkedéseket.

[…]”

4 A Közösségi Vámkódex 217. cikkének (1) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„A vámhatóságnak, amint rendelkezésére állnak a szükséges adatok, ki kell számítania minden egyes, vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám összegét (a továbbiakban: »vámösszeg«), és be kell jegyeznie a könyvelési nyilvántartásba vagy más ezzel egyenértékű adathordozóba (könyvelésbe vétel).

[…]”

5 A Közösségek saját forrásainak a Bizottság rendelkezésére bocsátása keretében az Európai Unió Tanácsa elfogadta az 1552/89 rendeletet, amelyet a jelen ügyben

a szóban forgó időszakban 2000. május 30-ig alkalmazni kellett. E rendeletet 2000. május 31-i hatállyal felváltotta az 1150/2000 rendelet, amely egységes szerkezetbe foglalta az 1552/89 rendeletet, anélkül hogy annak tartalmát módosította volna.

6 Az 1552/89 rendelet 2. cikke előírja:

„(1) E rendelet alkalmazása érdekében a Közösség [helyesen: a Közösségeknek] a 88/376/EGK, Euratom határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett saját forrásokra való jogosultságát meg kell állapítani, amint a vámjogszabályok által előírt feltételeknek eleget tesz [helyesen: amint a vámjogszabályok által előírt feltételek teljesülnek] a jogosultság számlákon történő lekönyvelését és az adós értesítését illetően.

(1a) Az (1) bekezdésben említett jogosultság időpontja a vámjogszabályok által előírt könyvelésbe vétel időpontja.

[…]”

7 E rendelet 9. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 10. cikkben szabályozott eljárásnak megfelelően minden tagállam a saját forrásokat a Bizottság nevében az államkincstárnál vagy az általuk [helyesen: általa] kijelölt testületnél megnyitott számlán írja jóvá.

E számla vezetése térítésmentes.”

8 A fent említett rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A 88/376/EGK, Euratom határozat 2. cikke (3) bekezdésének megfelelően a 10%-os beszedési költségek levonása után e határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett saját források elszámolását legkésőbb azon hónapot követő második hónap 19. napját követő első munkanapon kell elvégezni, amelyben a jogosultságot a 2. cikknek megfelelően megállapították.

[…]”

9 Az 1552/89 rendelet 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 9. cikk (1) bekezdésben említett számlára történő elszámolás késedelme esetén az érintett tagállamnak kamatot kell fizetnie, amelynek mértéke a tagállam pénzpiacán az esedékességi időpontban a rövid távú közfinanszírozási műveletekre alkalmazandó olyan kamatláb, amelyet két századponttal megemelnek. E százalékot 0,25 századponttal emelik a késedelem minden egyes hónapjára nézve. A megemelt százalékot a késedelem teljes időtartamára alkalmazzák.”

10 Az 1150/2000 rendelet 22. cikke értelmében:

„Az 1552/89/EGK, Euratom rendelet hatályát veszti.

Az említett rendeletre történő hivatkozásokat az e rendeletre történő hivatkozásokként kell értelmezni, és a melléklet A. részében megállapított megfelelési táblázatnak megfelelően kell olvasni.”

11 Így azon körülményt leszámítva, hogy az 1552/89 rendelet különösen a 88/376 határozatra, az 1150/2000 rendelet pedig különösen a 94/728 határozatra utal, e két rendelet 2. és 9–11. cikke lényegében azonos.

12 Az 1150/2000 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt 10%-os mértéket az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2000. szeptember 29-i 2000/597/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 253., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 200. o.) 25%-ra emelte.

13 A fent említett határozat indokolásának (1) pontja a következőképpen fogalmaz:

„Az Európai Tanács az 1999. március 24-i és 25-i berlini ülésén többek között arra a következtetésre jutott, hogy a Közösségek saját forrásainak rendszere legyen igazságos, átlátható, költséghatékony, egyszerű, és alapuljon olyan követelményeken, amelyek az egyes tagállamok hozzájárulási képességét legjobban figyelembe veszik.”

14 Az egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre alkalmazandó behozatali vámok felfüggesztéséről szóló, 2003. január 21-i 150/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 25., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet, 15. o.) amelyet az EK 26. cikk alapján fogadtak el, (5) preambulumbekezdésében a következőképpen fogalmaz:

„A tagországok hadititkainak védelme érdekében egyedi közigazgatási eljárások megállapítása szükséges a vámok felfüggesztéséhez fűződő előny megadásához. A feltételek teljesítésének megfelelő biztosítékát nyújtaná azon tagállam illetékes hatóságának a Vámkódex szerint vámnyilatkozatként is felhasználható nyilatkozata, amelynek hadereje a fegyvereket vagy katonai felszereléseket kapja. A nyilatkozatot tanúsítvány formájában kell megadni. Szükséges meghatározni az ilyen tanúsítványok formáját, valamint lehetővé kell tenni a nyilatkozatokra vonatkozóan adatfeldolgozási technikák alkalmazását.”

15 E rendelet 1. cikke előírja:

„Ez a rendelet szabályozza a tagállamok katonai védelmét ellátó hatóságok vagy azok nevében más által, harmadik országból behozott egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre vonatkozó önálló behozatali vámfelfüggesztés feltételeit.”

16 A fent említett rendelet 3. cikkének (2) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„Az (1) bekezdés ellenére hadititokra való tekintettel a tanúsítványt és a behozott árukat a tagállam által erre a célra kijelölt más hatóságokhoz is be lehet nyújtani. Ilyen esetekben a tanúsítványt kiállító illetékes hatóságnak az ilyen behozatalokról minden év január 31-ig és július 31-ig összesítést kell küldenie a tagállama vámhatóságainak. A jelentésnek a benyújtás hónapját közvetlenül megelőző 6 hónapra kell vonatkoznia.

Tartalmaznia kell a tanúsítványok számát, kiállításuk időpontját, a behozatal időpontját és a tanúsítványokkal behozott termékek összértékét, valamint bruttó tömegét."

17 A 8. cikkének megfelelően a 150/2003 rendeletet 2003. január 1-jétől kell alkalmazni.

**A pert megelőző eljárás**

18 A 2001. december 20-i levelében a Bizottság közölte a Svéd Királysággal, hogy az 1998 óta a vitatott behozatalokra alkalmazott vámmentesség veszteséget okozott a Közösség saját forrásaiban. A Bizottság felszólította e tagállamot arra, hogy állapítsa meg az 1998-as költségvetési évtől be nem fizetett összegeket, illetve hogy a fent említett összegeket 2002. március 31-ig bocsássa a rendelkezésére. A Bizottság továbbá közölte a svéd hatóságokkal, hogy az 1150/2000 rendelet 11. cikke alapján ez utóbbi határidőtől késedelmi kamat jár.

19 A 2002. március 11-én kelt válaszában a Svéd Királyság úgy ítélte meg, hogy az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján megalapozottan nem szedte be a vámot a katonai felszerelések és a kettős, katonai és polgári célt szolgáló katonai eszközök behozatala után.

20 A 2003. március 31-i levelében a Bizottság megismételte eredeti kérelmét, amely a szóban forgó termékek 2003. január 1-jét megelőző behozatalára vonatkozott, mivel az e dátumot követő időszakra a 150/2003 rendeletet kellett alkalmazni.

21 A 2003. szeptember 3-i válaszában a Svéd Királyság fenntartotta álláspontját, és közölte, hogy nem kíván eleget tenni a Bizottság ismételt felhívásának.

22 A 2003. október 17-i levelével a Bizottság felszólította a Svéd Királyságot, hogy bocsássa a rendelkezésére az EK 26. cikk és a Közösségi Vámkódex 20. cikke alapján őt megillető saját forrásokat, mivel a Svéd Királyság a kettős, katonai és polgári célt szolgáló eszközöket egyoldalúan mentesítette a vám alól, megsértve ezzel e cikkeket.

23 A 2003. december 15-i válaszában a Svéd Királyság fenntartotta álláspontját.

24 A Bizottság, miután megkapta a Svéd Királyság válaszát, 2004. július 9-én indokolással ellátott véleményt bocsátott ki a kifejezetten katonai célokat szolgáló eszközök vámmentes behozatalára, illetve a kettős, katonai és polgári célt szolgáló eszközök vámmentes behozatalára vonatkozó két jogsértési eljárás keretében, amelyben felhívta e tagállamot, hogy a kézhezvételtől számított két hónapon belül tegye meg a véleményben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket. A fent említett tagállam a 2004. szeptember 3-án adott válaszában megismételte és pontosította a korábban ismertetett megfontolásokat.

25 Figyelemmel a Svéd Királyság által ily módon nyújtott információkra, a Bizottság, mivel úgy vélte, hogy e tagállam nem tett eleget az indokolással ellátott véleményben foglaltaknak, benyújtotta a jelen keresetet.

26 A Bíróság elnöke 2007. szeptember 13-án kelt végzésével engedélyezte a Németországi Szövetségi Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Dán Királyság beavatkozását a Svéd Királyság kérelmeinek támogatása végett.

## A keresetről

*A felek érvei*

27 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a Svéd Királyság tévesen hivatkozik az EK 296. cikkre a vámfizetés megtagadásának alátámasztására, mivel annak beszedése nem fenyegeti e tagállam alapvető biztonsági érdekeit.

28 A Bizottság úgy véli, hogy az eltérést vagy kivételt megállapító intézkedéseket, mint amilyen az EK 296. cikk is, megszorítóan kell értelmezni. Ily módon az e cikket alkalmazni kívánó érintett tagállamnak kellene bizonyítania, hogy az e cikkben előírt minden feltételt teljesít, amikor a Közösségi Vámkódex 20. cikkétől el kíván térni, amelyben az EK 26. cikk alapján megállapított vámok beszedésének általános elve szerepel.

29 A Bizottság előadja, hogy a Svéd Királyság azon érvelése, amely az általa a vámnyilatkozatban közölt információk hozzáférhetővé tételével, illetve a vámellenőrzési eljárásokkal kapcsolatos félelmekre vonatkozik – amely eljárások révén a közösségi intézmények katonai titkokat veszélyeztethetnek –, megalapozatlan.

30 A Bizottság hozzáteszi, hogy a Svéd Királyság például valamely katonai hatóságnak az illetékes vámhatóság feladataival való megbízásával teljes mértékben meg tudta volna szervezni a vitatott vám beszedését, biztosítva egyúttal a közölt információk bizalmas kezelését.

31 A Bizottság úgy véli, hogy a Svéd Királyság nem bizonyította, hogy egyrészt a nemzetközi megállapodások alapján vállalt kötelezettségei, másrészt pedig a saját forrásokkal kapcsolatos kötelezettségei mennyiben minősültek összeegyeztethetetlennek egymással. Ugyanez vonatkozik azon érvre is, miszerint ez utóbbi kötelezett-

ségek súlyosan veszélyeztetnék e tagállam nemzetközi együttműködési projektjeit, valamint a biztonságpolitikájának és védelmi politikájának alapvető érdekeit.

32 A Bizottság azt állítja, hogy a közösségi költségvetéshez való hozzájárulásuk tekintetében a tagállamok közötti egyenlőtlenséghez vezet, hogy a Svéd Királyság nem szedi be szóban forgó vámot. Ezenkívül az a körülmény, hogy valamely tagállam mentesíti a vám alól a katonai eszközök és a kettős, katonai és polgári célt szolgáló eszközök behozatalát, hogy ily módon csökkentse az azokhoz kapcsolódó költségeket, bizonyítékul szolgál a tekintetben, hogy e tagállam nem tartja be a közösségi költségvetés szolidáris társfinanszírozása vonatkozásában fennálló kötelezettségeit.

33 A Bizottság álláspontja szerint a Svéd Királyság feladata annak konkrét és részletes bizonyítása, hogy az általa meghozott intézkedések, amelyek saját forrásoktól fosztják meg a közösségi költségvetést, elengedhetetlenek voltak az alapvető biztonsági érdekeinek védelméhez. A Svéd Királyság e tekintetben nem nyújtott be ilyen bizonyítékot. Egyébként az a körülmény, hogy más tagállamok, amelyek helyzete hasonló az alperes tagállam helyzetéhez, biztonságuk veszélyeztetése nélkül beszedik és megfizetik a katonai eszközök behozatala utáni vámot, irrelevánssá teszi a Svéd Királyság ezzel kapcsolatos érvelését.

34 A Bizottság megjegyzi továbbá, hogy jóllehet az EK 26. cikken alapuló 150/2003 rendelet az igazolási vagy vámnyilatkozati rendszer bevezetése révén létrehozza az egyes katonai felszerelések behozatala utáni vám beszedésére vonatkozó kötelezettség felfüggesztésének mechanizmusát, ugyanakkor egyetlen olyan rendelkezést sem tartalmaz, amely feljogosítaná a tagállamokat arra, hogy szabadon határozzák meg a vámmentességben részesíthető árukat.

35 A Svéd Királyság úgy véli, hogy az EK 296. cikk lehetővé teszi számára, hogy intézkedéseket hozzon az alapvető biztonsági érdekeinek védelme céljából. Ily módon e cikk alapján megalapozottan mentesítette a vámfizetés alól a katonai eszközök behozatalát. E cikk célja a tagállamok cselekvési szabadságának biztosítása a nemzetvédelmet és nemzetbiztonságot érintő meghatározott ügyekben. Az a körülmény, hogy

a fent említett cikk az EK-Szerződés általános és záró rendelkezései között szerepel, megerősíti annak általános hatályát, illetve a fent említett Szerződés és a másodlagos közösségi jog minden általános hatályú rendelkezésére gyakorolt hatását.

36 Az EK 296. cikk (1) bekezdése b) pontjának alkalmazására vonatkozó kérelme alátámasztására a Svéd Királyság előadja, hogy a katonai felszerelések behozatala utáni vám beszedése költségesebbé teszi a fent említett eszközök beszerzését, és következésképpen csökkenti hadseregének operatív erejét. A szóban forgó vám következtében a nemzetvédelmi költségvetésében keletkező közvetlen többletteher sérti a Svéd Királyságnak a védelmi eszközök beszerzéséhez fűződő cselekvési szabadságát.

37 A Svéd Királyság úgy véli, hogy katonai semlegessége következtében biztonságpolitikája keretében stratégiai szerep hárul a nemzetvédelemre. Így e tagállam területi helyzetéből adódóan a biztonság és védelem területén kitűzött nemzeti célok megvalósítása tekintetében függ a nemzetközi szintű együttműködéstől. A fent említett állam e tekintetben előadja, hogy a bizalmas kezelésre vonatkozó kötelezettség, amelynek álláspontja szerint alá van rendelve, meggátolja abban, hogy a Bizottsággal a behozott árukkal kapcsolatos információkat közöljön, és hogy amennyiben megsértené e kötelezettséget, veszélyeztetné a katonai területen bizonyos harmadik országokkal folytatott további együttműködést és kereskedelmi kapcsolatokat.

38 A Svéd Királyság véleménye szerint a 150/2003 rendelet elfogadása megerősíti a tagállamok biztonsági érdekei tiszteletben tartásának szükségességét, és arra vonatkozó jogukat, hogy a bizalmas kezelésre hivatkozzanak, amennyiben ez szükséges.

39 A Svéd Királyság úgy véli, hogy a 150/2003 rendelet hatálybalépését megelőzően egyetlen közösségi rendelkezés sem tette lehetővé a tagállamok számára, hogy amennyiben az részükről szükséges volt, a katonai eszközök behozatala során meghozzák az alapvető biztonsági érdekeik figyelembevételéhez szükséges intézkedéseket. E tagállam álláspontja szerint ezen érdekeket az EK 296. cikk szabályozza, és nem volt

más választása, mint hogy az EK 296. cikk alapján nemzeti szinten mentesítse a vámfizetés alól a katonai felszerelések behozatalát.

*A Bíróság álláspontja*

40 A Közösségi Vámkódex előírja a harmadik országokból behozott olyan katonai célokat szolgáló eszközök behozatala utáni vám beszedését, mint amelyek a jelen ügy tárgyát képezik. A vitatott behozatalok időszakában, azaz 1998. január 1-je és 2002. december 31. között a közösségi vámjogszabályok egyetlen rendelkezése sem biztosított az ilyen típusú termékek behozatalának külön vámmentességet. Ebből következően ezen időszakban szintén nem állt fenn kifejezett mentesítés az esedékes vámnak, illetve az adott esetben azzal járó késedelmi kamatnak az illetékes hatóságok részére való megfizetése alól.

41 Egyébként a 150/2003 rendelet elfogadásából, amely 2003. január 1-jével előírja az egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre alkalmazandó behozatali vám felfüggesztését, azt a következtetést lehet levonni, hogy a közösségi jogalkotó abból a feltételezésből indult ki, hogy ezen időpont előtt létezett a fent említett vám megfizetésére irányuló kötelezettség.

42 A Svéd Királyság egyetlen pillanatig sem tagadta a figyelembe vett időszakban megvalósult vitatott behozatalok fennállását. E tagállam a Közösségnek a szóban forgó saját forrásokra való jogosultsága vitatására szorítkozik, azzal érvelve, hogy az EK 296. cikk értelmében a harmadik államokból behozott hadászati eszközök vámkötelezettsége súlyosan sértené az alapvető biztonsági érdekeit.

43 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint jóllehet a tagállamok feladata a saját belső és külső biztonságuk biztosítását szolgáló intézkedések meghozatala, ebből nem következik, hogy az ilyen intézkedések teljes mértékben kívül esnek a közösségi jog hatályán (lásd a C-273/97. sz. Sirdar-ügyben 1999. október 26-án hozott ítélet

[EBHT 1999., I-7403. o.] 15. pontját és a C-285/98. sz. Kreil-ügyben 2000. január 11-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-69. o.] 15. pontját). Ugyanis, amint azt a Bíróság korábban megállapította, a Szerződés a közbiztonságot esetlegesen érintő esetekben alkalmazható kifejezett eltéréseket csak az EK 30., az EK 39., az EK 46., az EK 58., az EK 64., az EK 296. és az EK 297. cikkben ír elő, amelyek kivételes és jól körülhatárolt esetekre vonatkoznak. Ebből nem vonható le az a következtetés, hogy létezne olyan, a Szerződésben benne rejlő általános fenntartás, amely minden közbiztonság érdekében elfogadott intézkedést kizár a közösségi jog hatálya alól. Az ilyen, a Szerződés rendelkezéseinek meghatározott feltételein kívüli fenntartás létezésének elismerése a közösségi jog kötelező jellegét és egységes alkalmazását veszélyeztetné (lásd a C-186/01. sz. Dory-ügyben 2003. március 11-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-2479. o.] 31. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

44 Ezenkívül az EK 296. cikkben és EK 297. cikkben előírt eltéréseket, ahogyan az az alapvető szabadságoktól való eltérésekre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatból következik (lásd különösen a C-503/03. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2006. január 31-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-1097. o.] 45. pontját, a C-490/04. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2007. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-6095. o.] 86. pontját és a C-141/07. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6935. o.] 50. pontját), megszorítóan kell értelmezni.

45 Ami különösen az EK 296. cikket illeti, meg kell állapítani, hogy jóllehet e cikk azokra az intézkedésekre vonatkozik, amelyeket a tagállamok szükségesnek ítélhetnek alapvető biztonsági érdekeik védelméhez, illetve olyan információkra, amelyek nyilvánosságra hozatalát ezen érdekekkel ellentétesnek tekintik, azt nem lehet olyan módon értelmezni, hogy a tagállamokra olyan hatáskört ruház, amely alapján azok pusztán ezen érdekekre hivatkozva eltérhetnek a Szerződés rendelkezéseitől.

46 Egyébként a hozzáadottérték-adó kapcsán a Bíróság a C-414/97. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 1999. szeptember 16-án hozott ítéletében (EBHT 1999., I-5585. o.) megállapította a szóban forgó kötelezettségszegést, mivel a Spanyol Királyság nem bizonyította, hogy a fegyverek, lőszerek és kizárólag katonai célokat szolgáló eszközök behozatalának és beszerzésének a fent említett adó alóli mentességét, amely mentességet a spanyol jog írja elő, az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján e tagállam alapvető biztonsági érdekei védelmének szükségessége igazolja.

47 Következésképpen az EK 296. cikkben biztosított lehetőségre hivatkozó tagállam feladata annak bizonyítása, hogy alapvető biztonsági érdekeinek védelme miatt az e cikkben előírt eltérés alkalmazása szükséges.

48 E megfontolások alapján nem fogadható el, hogy valamely tagállam a katonai eszközök abból fakadó drágulására hivatkozzon, hogy a harmadik országból származó ilyen termékek behozatalára vámot vetnek ki, annak érdekében, hogy ezáltal – azon tagállamok rovására, amelyek a maguk részéről beszedik és megfizetik az ilyen behozatalok utáni vámot – mentesülhessen a közösségi költségvetés tekintetében fennálló pénzügyi szolidaritást előíró kötelezettségei alól.

49 Azon érv tekintetében, amely szerint a közösségi vámeljárások nem biztosítják a Svéd Királyság biztonságát, tekintettel az exportáló államokkal kötött megállapodásokban foglalt bizalmas kezelésre irányuló követelményekre, hangsúlyozni kell – amint azt a Bizottság helyesen megjegyzi –, hogy a közösségi vámeljárás végrehajtása közösségi és nemzeti vámügynökök közreműködését teszi szükségessé, akiket különleges adatok kezelésekor adott esetben a bizalmas kezelésre vonatkozó kötelezettség terhel, ami alkalmas a tagállamok alapvető biztonsági érdekeinek védelmére.

50 Egyébként azok a nyilatkozatok, amelyeket a tagállamoknak ki kell tölteni, illetve a Bizottság részére meghatározott időközönként el kell juttatni, nem olyan mértékben részletesek, hogy ennek eredményeképpen a fent említett tagállamoknak akár a biztonsági, akár a bizalmas kezelés iránti érdekei sérülnének.

51 E körülmények között, valamint a tagállamoknak az EK 10. cikk alapján fennálló azon kötelezettségével összhangban, miszerint elősegítik a Bizottságnak a Szerződés tiszteletben tartása biztosítására irányuló feladatát, a tagállamok kötelesek ezen intézmény rendelkezésére bocsátani minden olyan dokumentumot, amely szükséges a Közösség saját forrásai átutalása szabályszerűségének vizsgálatához. Azonban az ilyen kötelezettség nem zárja ki – miként azt a főtanácsnok indítványának 168. pontjában

megállapítja –, hogy a tagállamok eseti alapon és rendkívüli helyzetekben az EK 296. cikk alapján az információközlést a dokumentum egyes elemeire korlátozzák, vagy teljes egészében megtagadják azt.

52 E megfontolások alapján a Svéd Királyság nem bizonyította, hogy az EK 296. cikk alkalmazási feltételei fennállnak.

53 Az EK 296. cikknek a kifejezetten katonai célokat szolgáló eszközök behozatalával összefüggésben való alkalmazhatatlanságára vonatkozó fenti fejtegetések még inkább vonatkoznak a kettős, katonai és polgári célt szolgáló katonai eszközök behozatalára.

54 A fentiekből következően a Svéd Királyság – mivel elmulasztotta az 1998. január 1-je és 2002. december 31. között a hadianyagok, valamint a kettős, katonai és polgári célt szolgáló eszközök behozatala után be nem szedett saját források megállapítását és annak a Bizottság részére való megfizetését, valamint elmulasztotta azon késedelmi kamat megfizetését, amely azért vált felszámíthatóvá, mert a fent említett saját forrásokat nem bocsátotta a Bizottság rendelkezésére – a 2000. május 31-ig tartó időszak tekintetében nem teljesítette az 1552/89 rendelet 2. és 9–11. cikkéből, ezen időponttól pedig az 1150/2000 rendelet ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

**A költségekről**

55 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Svéd Királyságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

56 E cikk 4. §-ának első bekezdésével összhangban az eljárásba beavatkozó Németországi Szövetségi Köztársaság, Finn Köztársaság és Dán Királyság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

**1) A Svéd Királyság – mivel elmulasztotta az 1998. január 1-je és 2002. december 31. között a hadianyagok, valamint a kettős, katonai és polgári célt szolgáló eszközök behozatala után be nem szedett saját források megállapítását és annak az Európai Közösségek Bizottsága részére való megfizetését, valamint elmulasztotta azon késedelmi kamat megfizetését, amely azért vált felszámíthatóvá, mert a fent említett saját forrásokat nem bocsátotta az Európai Közösségek Bizottsága rendelkezésére – a 2000. május 31-ig tartó időszak tekintetében nem teljesítette az 1996. július 8-i 1355/96/Euratom, EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet 2. és 9–11. cikkéből, ezen időponttól pedig a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.**

**2) A Bíróság a Svéd Királyságot kötelezi a költségek viselésére.**

**3) A Németországi Szövetségi Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Dán Királyság maguk viselik saját költségeiket.**

Aláírások